

v. 23. Cùm adhuc viveret infans loquebamur illi,
 & ut tamen non obsecundavit nobis, nec consola-
 tionem admittere voluit, quanto ægrius ei acci-
 det hoc, si intellexerit infantem exspirasse. Hoc
 isti quidem fore suspicabantur: verùm secus
 evenit. Circumstantiæ enim historię osten-
 dunt, quòd David à morte infantis nō mœ-
 rorem sed hilaritatē præsetulerit. Quam-
 primùm enim ministri ei infantis mortem
 significarunt, surgit humo & depositis ve-
 stibus lugubribus, cibum & potum afferri
 sibi mandat, lavat & ungit se. Quæ omnia
 ex porrectæ frontis, non lugentis animi si-
 gna fuerunt, & indicia. Judæis enim in
 more positum erat, quando hilares sese præ-
 bere vellent, ut se lavarent, & balsamo & o-
 dorato oleo sese inungerent.

Luctus le-
 vatio, col-
 loqui cum
 Dco.

Quàm mi-
 ra muta-
 tio?

Deinde, venit David in domum Domini, &
 Deo preces consecrat. Nota Medicina doloris
 & mœstitiæ ac levatio luctus, à colloquio
 cum D E O, ex consideratione verbi ipsius,
 tum ex pia invocatione numinis divini pe-
 tenda est. Vitanda solitudo, & Ecclesiæ con-
 versandum. Mirari igitur quis posset, & me-
 ritò quidem, quare tām præpostere quasi se-
 gesserit hīc David, ut in morbo infantis mœ-
 stus, in morte ejusdem hilaris apparuerit.
 Qualis hæc enim fuit metamorphosis? Le-
 gimus de Thracibus populis, quòd cùm na-
 sceretur aliquis infans, convenerint ad eum
 deplo-